

Marion van de Coolwijk

MZZLmeiden

δ

Proloog

Het regende. De mensen in Regent Street liepen gejaagd en met gebogen hoofden door de brede winkelstraat. Bij de ingang van het metrostation krioelden ze door elkaar. ‘Sorry!’ Het meisje bij de kiosk deed een stap naar achteren en liet de man, tegen wie ze net aan botste, passeren. De man liep met grote stappen het metrostation in en keurde haar geen blik waardig. ‘Gezellig type,’ mompelde het meisje in het Nederlands. Ze hield haar paraplu stevig vast en probeerde door de drukke mensenmassa heen naar de overkant van de straat te komen. Windvlagen zwiepten de regen door de straten van Londen. Haar paraplu bewoog heftig heen en weer. Met moeite kon ze het gevaarte in bedwang houden. De deur van de pub gaf gewillig mee. Ze klapte haar paraplu in en zette die in een gietijzeren standaard, waar al meerdere paraplu’s waren gestald. Het was druk. Het meisje stak haar hand op naar de barman en schoof aan een vrij tafeltje in de hoek van de zaak. ‘Coffee, please,’ riep ze en ze hing haar natte jas over haar stoel. Even later bracht de ober haar een grote beker dampende koffie. ‘There you are!’ ‘Excuse me, do you have something to write with?’ De ober overhandigde haar een goudkleurige pen uit zijn schort, waarna hij terug liep naar de bar. Het meisje haalde een ansichtkaart uit haar jaszak en legde die op tafel, de pen ernaast. Met de beker koffie in beide handen geklemd, staarde ze naar vijf grote letters die op de kaart stonden afgebeeld: sorry. Ze blies de hete stoom boven haar beker weg en nam een slok van de koffie. ‘Shit, dat is heet!’ Ze zette de beker neer. Heel even veegde ze wat vocht van haar wang en draaide vervolgens de kaart om.

Kleine stippelijntjes waren voorgedrukt.
De postzegel rechtsboven in de hoek
had ze er net zelf opgeplakt. Het meisje pakte de pen
en bracht de punt van de pen naar de bovenste stippellijn.
Haar hand verkrampste. Secondenlang bleef het meisje zo zitten.
De pen bewoog niet.
'John,' fluisterde ze. Een dikke traan rolde over haar wang
naar beneden en kwam terecht op de ansichtkaart.
Snel trok ze de mouw van haar T-shirt over haar hand
en veegde de druppel weg. Haar aarzeling was verdwenen.
Met zwierige letters schreef ze de naam op de kaart.
Op het linkergedeelte van de ansichtkaart
schreef ze nog enkele zinnen.
'Klaar!'
Ze wenkte de ober, gaf de pen terug en betaalde.
Even later stond ze buiten. Het was droog
en ze klemde de gesloten paraplu onder haar arm.
Behendig mengde ze zich in de voortstuwende mensenmassa
en liep met de stroom mee. Ze wist waar de brievenbus stond:
vlak bij de kiosk waar ze de kaart gekocht had.
Even later balanceerde de ansichtkaart
op de rand van de brievenbusgleuf. De ene helft binnen,
de andere helft nog buiten. Het meisje hield de kaart vast,
alsof ze twijfelde. Toen liet ze de kaart los. *'I love you, John!'*
De kaart viel in de brievenbus
en het meisje verdween in de mensenmassa.

1.

Joan van den Meulendijck

‘Mam, ik ben thuis!’ Joan smet haar tas in de hoek van de gang en trok haar leren jack uit.

De deur achter haar viel met een klap in het slot.

‘Mam?’

Het bleef stil in huis. Joan haalde haar schouders op en liep door de lange zwartmarmere hal naar de keuken.

‘Dan niet!’

Haar gezicht klaarde op toen ze het vrolijke getrippel van Candy hoorde. Enthousiast sprong de kleine Maltezer tegen haar op en maakte kleine sprongetjes op zijn achterpoten.

‘Hé, snoepie!’ Joan tilde het hondje op en begroef haar gezicht in de zachte, witte vacht.

‘Wat ruik je weer lekker,’ mompelde ze.

‘Heeft Hilke je in bad gedaan?’

Met Candy in haar armen liep ze de keuken in.

Ze rukte de linkerdeur van de dubbele Amerikaanse koelkast open en trok er een fles cola-light uit.

Ze zette Candy op het aanrecht, draaide de dop van de fles en zette de flesopening aan haar mond.

Het doorzichtige plastic van de hals werd rood van haar lippenstift en met gulzige teugen liet ze de cola door haar keel stromen.

Fietsen maakte haar dorstig. Vooral als het buiten zulk broeierig weer was. Joan voelde de zweetdruppels over haar rug naar beneden lopen. Ze verdwenen één voor één in haar strakke Rino-jeans die ze afgelopen weekend in Parijs had gekocht.

Haar vader moest met zijn privé-jet voor zaken naar de Franse hoofdstad en mam en zij mochten mee om te shoppen. Joan had genoten. Normaal gesproken brachten zij en haar ouders nooit zoveel tijd samen door. Haar vader was vaak weg voor zaken

en haar moeder had een druk sociaal leven,
maar afgelopen weekend was te gek geweest samen.
Ze hadden onwijs gave kleren gekocht
en 's avonds met zijn drietjes in een of ander trendy café
in de buurt van de Eiffeltoren gegeten.
Ze had verteld over haar klas, haar vriendinnen,
haar leraren en ze hadden samen gelachen om de verhalen
van haar vader. Op die momenten vond Joan het heerlijk
dat ze enig kind was van rijke ouders.
Wie vliegt er in een weekendje naar Parijs op en neer
om te shoppen en krijgt alle aandacht van zijn ouders?
Haar klasgenootjes waren stinkend jaloers geweest
toen ze vanmorgen verslag had gedaan van haar blitse weekend.
Je had die ogen van Danny moeten zien!
Joan voelde haar bloed sneller stromen. Danny!
Wat een ongelooflijk stuk onbenul was dat, zeg!
Ze had hem de afgelopen dagen toch duidelijk laten merken dat
ze in hem was geïnteresseerd? Hij was de nieuweling in de klas.
Net verhuisd en helemaal alleen in een vreemde omgeving.
Ze had hem vanmiddag na school
uitgenodigd voor haar verjaardagsfeestje, volgende week.
Een gebaar van goede wil, zeg maar.
Veel jongens zouden jaloers zijn op zo'n aanbod.
Maar Danny had haar aanbod afgeslagen.
'Geen tijd!' had hij gezegd.
'Maar iedereen komt!'
'Ik kan echt niet, Joan. Ik heb die dag al iets.'
'Iets belangrijkers dan mijn verjaardag?'
'Ja, veel belangrijker.'
Ze had hem nieuwsgierig aangekeken,
maar er was geen uitleg gekomen. Een paar kinderen uit haar klas
die in de buurt waren blijven staan, begonnen te mompelen.
Joan had natuurlijk net gedaan alsof de afwijzing van Danny
haar niet echt interesseerde, maar vanbinnen kookte ze.
Hoe durfde hij haar, Joan van de Meulendijck, iets te weigeren?
Ze zou hem nog weleens een lesje leren het komende jaar!

Joan bonkte boos met haar vuist
op de nog openstaande koelkastdeur
en voelde tegelijkertijd iets kraken.
In haar ooghoek zag ze de afgescheurde nagel
aan haar vinger bungelen. ‘Shit,’ siste ze. ‘Ook dat nog!’
Ze zette de lege colafles neer, deed de dop er weer op
en trok het laatste stukje nagel van haar vinger.
Een druppeltje bloed kleurde haar vinger rood.
Joan gooide de nagel in de prullenbak
en trapte de koelkastdeur dicht.
Met Candy in haar armen liep ze naar haar kamer,
een suite aan de zijkant van het huis. De deur van haar kamer
stond open. Joan schopte haar pumps uit
en liep over het zachte paarskleurige tapijt naar de glazen pui
die op een kier stond. Het was warm in haar kamer.
Ze schoof de glazen puideur verder open
en met een druk op de knop
liet ze het zonnescherm aan de buitenkant zakken.
Ze aaide Candy. ‘Nog een week, dan ben ik eindelijk zestien.
Goodbye fiets, hello brommer!’
Ze streek het warrige haar van Candy’s kop opzij,
zodat er twee bruine ogen zichtbaar werden.
‘Pff, ik kan bijna niet wachten, Can. Vanaf volgende week
hoef ik nooit meer te fietsen, hoe vind je dat?’
Twee bruine ogen keken haar aan.
‘Geen gezweet en geen coupe-windhoos meer
als ik op school aankom,’ vervolgde ze. ‘Sporten is leuk,
maar dan in de juiste outfit en in de sportschool...
niet ’s morgens vroeg door weer en wind in je goede kleding.’
Candy schudde haar kop en Joan duwde haar nog dichtertegen
zich aan. ‘Wij begrijpen elkaar, hè, klein mormeltje?
Jij wilt er ook op en top uitzien, net als ik!’
Ze strekte haar armen en bekeek haar hond van enige afstand.
Het diertje bleef gewillig in haar handen hangen, verticaal,
met haar ietwat roze buikje gestrekt voor haar gezicht.
‘Houden honden eigenlijk van make-up?’

Joan tilde Candy boven haar hoofd
en draaide langzaam om haar as. ‘Hé, schatje...
houd jij van lippenstift? Nee? Mascara dan? Maakt je grote ogen
nog groter, hoor! Moet je zeker eens proberen.’
Ze legde Candy over haar linkerschouder
en bleef voor de spiegel van haar kaptafel staan.
Met een behendige beweging
wreef ze de iets uitgelopen mascara van haar ooglid.
‘Fietsen is funest voor je make-up, weet je!’ ging ze verder.
‘Ik heb iedere ochtend op school minstens een kwartier nodig
om de boel weer een beetje in orde te maken.’
In de spiegel keek ze naar Candy. ‘Denk je dat ik overdrijf?
Nee, natuurlijk niet! Wist je dat ik op het laatste schoolfeest
ben uitgeroepen tot de ‘lekkerste schoolchick’?
Dat word je echt niet als je iedere ochtend
met doorgelopen make-up de klas in stapt, hoor!’
Candy knipperde met haar ogen en gaapte.
‘Oké, ik draaf weer door. Neem me niet kwalijk, freule perfect!’
Ze kroelde over de hondenkop.
‘Ik ben gewoon blij dat ik volgende week een brommer krijg...
Nou ja, ik ga er vanuit dat ik een brommer krijg.
Die folders die ik op paps bureau heb gelegd,
moet hij toch gezien hebben. Wat denk jij?’
Joan glimlachte. Haar vader, de grote, sterke
en strenge zakenman, smolt als zij hem iets vroeg.
Ze vond het nog steeds een wonder
hoe haar vader binnen een paar seconden totaal kon veranderen
van een keiharde zakenman in een lieve knuffelbeer.
‘En mam weet ook hoe vervelend fietsen is!’
probeerde Joan zichzelf nog verder te overtuigen.
‘Ze heeft zelf een auto met chauffeur,
dus zij zal er zeker niet op tegen zijn, toch?’
Ga ik ter compensatie gewoon een keertje vaker in de week
naar fitness.’
Ze draaide zich om en liep naar haar bed. Ze liet zich languit
op haar dekbed vallen en zette Candy op haar buik.

‘Help jij mee een plan voor mijn feestje te maken?
Het moet een klapper worden. Ik twijfel tussen een disco met dj
of het afhuren van een pretpark. Paps heeft gezegd
dat ik werkelijk alles mocht bedenken voor mijn feestje.
Wat vind jij?’
Candy likte aan haar poot
en leek niet geïnteresseerd in Joans feestje.
Zwijgend streelde Joan de witte vacht. De stilte bekleemde haar.
‘Ik zal het weer alleen moeten regelen,’ fluisterde ze.
Haar gezicht betrok. ‘Jij kunt er ook niets aan doen,’
fluisterde ze. ‘Jij bent een hond. Honden regelen geen feestjes.
Eens even denken... laat ik beginnen met wie ik eigenlijk uitnodig.’
Joan had van jongs af aan een simpel,
maar doeltreffend principe aangehouden:
als je ouders er toch nooit zijn, kon je ze maar beter
niet nodig hebben. Joan regelde de dingen zelf,
zonder hulp van wie dan ook. En niemand, behalve Candy,
mocht weten wat er werkelijk in haar omging.
Ook op school had deze houding haar gebracht tot wat ze nu was:
een favoriet, die kreeg wie en wat ze wilde.
Joan hoorde het geluid van een grasmaaimachine.
Ze duwde Candy van zich af en liep naar het raam.
Peet, de tuinman, reed op de grasmaaimachine rond
en zwaaide naar haar.
Behendig keerde hij de machine en begon aan
een nieuwe strook gras. Joan richtte haar ogen op zijn rug.
Ze glimlachte. Peet was vijftenzestig jaar, hij had een kalend,
grijs koppie en een mank been.
Niet echt de definitie van een lekker ding.
Hij had haar vader kunnen zijn. Geen rijke vader,
maar hij was er wel iedere dag.
In gedachten verzonken liep Joan terug naar haar bureau.
Ze had jarenlang gedroomd van haar echte vader.
Hoe hij eruit zou zien, hoe hij zou heten, waar hij was.
Toen ze nog heel jong was, had ze van haar ouders gehoord
dat ze geadopteerd was.

Haar biologische moeder was gestorven en van haar echte vader was nooit iets bekend geweest. Joan was door het rijke echtpaar Van de Meulendijck geadopteerd toen ze anderhalf jaar was. Joan haalde een klein medaillon uit haar bovenste bureaulade en klapte het open. De zwartwitfoto in het medaillon was vergeeld. Joan staarde naar het vrouwengezicht dat haar aankeek. Dit was haar echte moeder. Tenminste, dat hadden haar ouders haar verteld. Joan had al honderdduizend keer naar deze foto gestaard en iedere keer was het effect hetzelfde: niets. Ze voelde niets bij het zien van deze vreemde vrouw. Wat wist ze nu eigenlijk van haar? Ze was dood. Een ongeluk, hadden ze gezegd. Volgens de officiële geboortepapieren was er geen vader. Joan had dat altijd een vreemde opmerking gevonden. Er was toch altijd een vader? Biologisch gezien dan. Je kreeg geen kind zonder de hulp van een man. Waar was die man? Wie was die man? Hoe oud was hij eigenlijk? Zo oud als Peet? Of was hij jonger, zoiets als haar leraar geschiedenis? Dat was een toffe peer. Als dat eens haar vader was... 'Hallo! Iemand thuis?' Joan schrok op uit haar gedachten. Ze herkende de stem van Hilke. 'Ik ben hier, Hilke! In mijn kamer!' Een oudere vrouw kwam haar kamer in gelopen. Ze had donkerblond, opgestoken haar en haar gevulde lichaam werd gecamoufleerd door een zwarte broek en trui. Ze gaf Joan een knipoog. 'Zo, jongedame. Je was dus al thuis. Eh... je moeder belde of ik even langs wilde gaan om je op te vangen. Kopje thee zetten, ach je weet wel. Ze dacht niet dat ze het zou redden vanmiddag en...' 'Ja, ja,' mompelde Joan. 'Zeg nu maar gewoon dat je van mijn moeder moest kijken of ik überhaupt wel thuis was gekomen.' Ze legde het medaillon terug en sloot de bureaulade.

‘Als ze me zo graag wil controleren,
waarom doet ze dat dan niet zelf?’
Hilke greep haar arm vast. ‘Luister, lieverd.
Je moeder heeft het druk.’
‘Druk? Druk? Waarmee dan?’ riep Joan. Haar stem sloeg over.
‘Druk met shoppen, zul je bedoelen.
Haar creditcard is zo langzamerhand belangrijker
dan haar eigen dochter.’ Ze boog haar hoofd. ‘Alhoewel...’
Haar ogen prikten. ‘Ik ben niet eens haar eigen dochter.
Zelfs mij heeft ze gekocht met haar creditcard.’
‘Doe niet zo dramatisch, zeg!’ reageerde Hilke nuchter.
‘Je weet best dat dat niet waar is.
Jouw ouders zijn stapelgek op je en dat weet je, dame!’
Joan ging met haar rug naar Hilke staan. ‘Het is toch zo?’
mompelde ze. ‘Mijn eigen moeder is dood
en van een vader is niets bekend. Lekker familie heb ik.’
Hilke kwam achter haar staan en legde haar hand
op Joans schouder.
‘Jij hebt een heel fijne familie.
Meneer en mevrouw Van den Meulendijck
houden ontzettend veel van je en allebei je opa’s en oma’s
zijn geweldige mensen. Je hebt ooms, tantes, neven en nichten...
Jij bent nu een Van den Meulendijck!
Dit is je thuis, dit is je familie!’
Joan zweeg. Tegen zoveel onlogische logica kon ze niet op.
Ze wist wel dat Hilke gelijk had, maar waarom voelde dat niet zo?
Haar hele leven ontbrak het haar aan niets.
Haar adoptiefouders gaven haar alles wat haar hartje begeerde.
Liefde, aandacht, spullen... Maar Joan bleef ergens
diep vanbinnen een leegte voelen. Alsof ze iets miste... iemand...
iets... Het voelde als kwijtraken... kwijt zijn.
Maar wat was ze kwijt? Soms, als ze niet kon slapen,
spookten er steeds dezelfde beelden door haar hoofd.
Kinderen die huilden, kleine kinderen.
Lange, donkere gangen waar geen eind aan kwam.
Hilke kwam voor haar staan. ‘Ik ken jou langer dan vandaag.’